

Nr 174

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående godkännande av utlämningsfördrag mellan Sverige samt Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland; given Stockholms slott den 27 september 1963.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över justitiedepartementsärenden vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 12 regeringsformen föreslå riksdagen att godkänna det i London den 26 april 1963 under tecknade utlämningsfördraget mellan Sverige samt Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

Herman Kling

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås, att riksdagen godkänner ett utlämningsfördrag mellan Sverige samt Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet å Stockholms slott den 27 september 1963.

N ä r v a r a n d e :

Statsråden ANDERSSON, LINDSTRÖM, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Kling, fråga angående *godkännande av ett i London den 26 april 1963 undertecknat utlämningsfördrag mellan Sverige samt Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland*. Därvid anför han följande.

Den svenska lagstiftningen om utlämning för brott blev under 1950-talet föremål för omfattande revision och modernisering med särskilt sikte på att stärka individens rättsskydd. Reformarbetet resulterade i en ny lag den 6 december 1957 (nr 668) om utlämning för brott, i det följande benämnd *utlämningslagen* (prop. 1957: 156; L^U 1957: 37). Denna lag, som ersatte tidigare gällande lag i ämnet av år 1913, trädde i kraft den 1 januari 1958. Utlämning till annat nordiskt land blev sedermera föremål för särskild reglering genom lagen den 5 juni 1959 om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge (prop. 1959: 72; L^U 1959: 22). Sistnämnda lag har fr. o. m. den 1 september 1959 vunnit tillämpning i förhållande till samtliga nordiska stater.

Utlämningslagen bygger på grundsatsen, att fråga om utlämning skall fritt prövas på grundval av samtliga föreliggande omständigheter i varje särskilt fall. Vid prövning av framställning om utlämning från Sverige är det i princip ovidkommande, vilka möjligheter som finnes att under motsvarande förhållanden få en person utlämnad från den främmande staten till Sverige. Vid lagens tillkomst förutsattes emellertid, att Sverige i viss utsträckning liksom tidigare måste vara berett att reglera sitt utlämningsväsende genom förpliktande traktater. Ett system med traktater kunde stundom befinnas ändamålsenligt i betraktande av den ståndpunkt lagstiftningen i en del främmande stater intager. I vissa stater utgör nämligen förefintligheten av ömsesidigt förpliktande traktat ett oeftergivligt villkor för att utlämning överhuvud skall kunna ske (jfr prop. 1957: 156 s. 29 och 30).

I samband med förarbetena till den nya utlämningslagstiftningen frigjorde sig Sverige genom uppsägning från flertalet tidigare ingångna utläm-

ningstraktater. Bland de traktater som härvid upphörde att gälla var det fördrag, som den 26 juni 1873 slutits med Storbritannien (SFS 1873: 50).

Vid tidpunkten för ikraftträdandet av utlämningslagen förelåg traktatmässig reglering av utlämningsväsendet endast med Norge (konventionen den 21 februari 1907, SFS 1907: 13), Danmark (konventionen den 17 juni 1913, SÖ 1913: 5) samt Finland (konventionen den 29 november 1923, SÖ 1924: 2), varjämte genom ministeriell noteväxling med Belgien den 18 och den 22 maj 1951 särskild överenskommelse träffats om att konventionen med denna stat av den 26 april 1870 och den därtill hörande deklarationen av den 6 november 1877 skulle gälla tills vidare med rätt för vardera parten att med omedelbar verkan uppsäga konventionen (SFS 1870: 37 och 1877: 39, SÖ 1951: 31).

Sverige har sedermera biträtt den i Paris den 13 december 1957 dagtecknade europeiska utlämningskonventionen (jfr prop. 1958: 139). Konventionen trädde för Sveriges del i kraft den 18 april 1960. Genom att Norge och därefter även Danmark tillträtt denna konvention har förutnämnda svensk-norska och svensk-danska konventioner satts ur kraft i de delar de reglerade utlämningsfrågor. Anmärkas bör därvid, att den europeiska utlämningskonventionen på grund av särskilda förbehåll vid ratificeringen icke är tillämplig i förhållandet mellan Sverige, Norge och Danmark. Utlämning mellan dessa stater jämte Finland och Island regleras i stället av enhetlig nordisk särlagstiftning på detta område. I samband med ikraftträdandet av denna lagstiftning har bestämmelserna om utlämning i den nämnda svensk-finska konventionen enligt överenskommelse genom ministeriell noteväxling den 30 augusti 1960 (SÖ 1960: 55) upphört att gälla.

Sammanfattningsvis kan konstateras, att Sverige för närvarande har traktatmässig reglering av utlämning för brott, dels bilateralt med Belgien och dels multilateralt med de till den europeiska utlämningskonventionen anslutna utomnordiska staterna, vilka ännu så länge utgöres av Grekland och Turkiet. Härvid bör också noteras, att Italien nyligen ratificerat den europeiska konventionen och att dess anslutning träder i kraft den 4 november 1963.

Till den grupp av stater, vilkas interna lagstiftning såsom ett oeftergivligt villkor för utlämning för brott kräver att ömsesidigt förpliktande överenskommelse föreligger, hör Amerikas Förenta Stater och Storbritannien.

Efter förhandlingar på svenskt initiativ har i Washington den 24 oktober 1961 undertecknats en konvention om utlämning mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater. Denna konvention har i enlighet med därom framlagd proposition godkänts av riksdagen (prop. 1962: 40; LNU 1962: 14). Frågan om konventionens ratificering är beroende av pågående parlamentsbehandling av konventionen i Amerikas Förenta Stater.

På svenskt initiativ har förhandlingar om utlämningsavtal också hållits med Storbritannien. Dessa ägde rum i London i oktober 1961. De har resulterat i ett den 26 april 1963 i London undertecknat utlämningsfördrag

mellan Sverige samt Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland; fördraget torde få fogas såsom bilaga till protokollet i detta ärende. I det följande lämnas en redogörelse för bestämmelserna i fördraget.

Enligt *art. 1* åtager sig de fördragsslutande staterna att under de förhållanden och i enlighet med de villkor som anges i fördraget utlämna för brott misstänkta eller dömda personer. Åtagandet omfattar sådana brott, som upptages i brottsförteckningen i *art. 3* och som begåtts på den ansökande partens område eller på öppna havet ombord på fartyg, registrerat inom denna parts område. Brott, begångna på den anmodade statens område, ingår ej. I sistnämnda hänseende är fördragets tillämpningsområde något snävare avgränsat än vår utlämningslags, jfr 3 §. Fördragsbestämmelsen, som förestavats av de brittiska lagreglerna på detta område, torde dock täcka de flesta praktiska fall.

Fördraget är enligt *art. 2* tillämpligt ej blott på det brittiska moderlandet utan även på ett stort antal särskilt angivna områden, för vilkas internationella förbindelser brittiska regeringen svarar. Artikeln förutser vidare att fördraget skall kunna utsträckas till andra sådana områden.

Från svensk synpunkt finnes ej något behov av att, på sätt skett i *art. 3* första stycket, närmare specificera de olika brott för vilka utlämning skall kunna ske enligt fördraget, och det kan för oss knappast anses önskvärt att detta göres. Enligt den brittiska utlämningslagstiftningen är emellertid en sådan specifikation nödvändig, och med det förbehåll, som ligger i artikeln hänvisning till de fördragsslutande staternas interna rätt, bör systemet kunna godtagas för svensk del.

Svårigheter har självfallet förelegat, när det gällt att få till stånd en för båda parter godtagbar brottsuppräknig. Vid utformningen av brottsbeskrivningarna har man på brittisk sida varit i väsentlig mån bunden av särskilda lagbestämmelser i ämnet, varför det ej kunnat undgås, att beskrivningarna i vissa fall kommit att te sig främmande från svensk synpunkt. När det i tillämpningen gäller att avgöra huruvida ett brott faller under fördraget, torde det faktiska handlandet få anses avgörande. Brottet föranleder utlämning enligt fördraget, om det faktiska handlandet för båda staternas del kan inordnas under något av de uppräknade brotten (ej nödvändigtvis desamma i båda staterna) och om gärningen dessutom utgör brott av sådan beskaffenhet i övrigt att utlämning härför kan ske enligt båda staternas interna lagar. För svenskt vidkommande innebär sistnämnda villkor för närvarande, att gärningen skall motsvara brott, varå straffarbete kan följa enligt svensk lag, jfr 4 § utlämningslagen. Enligt förslag till ändring i 4 § utlämningslagen, som den 5 juni 1963 remitterats till lagrådet för granskning, uppställs det villkoret — som avses skola gälla efter brottsbalkens ikraftträdande — att gärningen skall motsvara brott, för vilket enligt svensk lag är stadgat fängelse i mer än ett år. Den föreslagna lagändringen innebär, att stadgandets tillämpningsområde i allt väsentligt bibehålles oförändrat. Enligt brittisk lag torde brott alltid kunna föranleda utlämning, så

snart det kan hänföras under någon av de i uppräknigen gjorda beskrivningarna. För utlämning enligt fördraget av den som i den ansökande staten redan dömts för brottet tillkommer det i art. 4 angivna villkoret, att straffet skall avse frihetsberövande under viss minsta tid.

Beträffande punkten 24 i enumerationen, avseende brott i samband med handel med farliga droger, må framhållas att dylika brott i Storbritannien — liksom i flera andra stater — betraktas såsom mycket allvarliga. I Sverige har en viss skärpning av påföljden beslutats. Enligt narkotikaförordningen den 14 december 1962, som träder i kraft den 1 januari 1964, blir straffet fängelse eller, om brottet är ringa, dagsböter. Brott av denna art har medtagits bland dem som kan föranleda utlämning med tanke på möjligheten, att gärning, som här avses, i särskilt fall skulle kunna hänföras jämväl under annan svensk straffbestämmelse, som möjliggör utlämning.

Andra stycket i art. 3 innehåller ett allmänt stadgande om att utlämning skall ske enligt fördraget även för medverkan i sådant brott som upptages i enumerationen, förutsatt att denna medverkan är straffbar i båda staterna. I detta sammanhang bör observeras, att försök (eller förberedelse) till brott icke kan föranleda utlämning enligt fördraget i andra fall än då detta särskilt angivits i uppräknigen eller gärningen eljest kan hänföras under där intagen brottsbeteckning.

För Sveriges del möter ej hinder att utlämna jämväl för andra brott än dem som faller under uppräknigen i art. 3, om blott förutsättningarna enligt 4 § utlämningslagen är uppfyllda. Stadgandet i art. 3 tredje stycket förutsätter, att utlämning skall kunna ske även för sådana brott, dock endast därest brottet kan föranleda utlämning jämväl enligt brittisk lag.

Föreskriften i 12 § första stycket 4. utlämningslagen, enligt vilken såsom villkor för utlämning skall gälla att den som utlämnas ej må straffas med döden, har beaktats i art. 3 fjärde stycket i fördraget. Med stöd av stadgandet i detta stycke kan utlämning från Sverige vägras, om den eftersökte enligt brittisk lagstiftning är underkastad dödsstraff för det brott varå utlämningsframställningen grundas.

I art. 4 har upptagits en bestämmelse motsvarande stadgandet i 4 § andra punkten utlämningslagen, nämligen att, om den eftersökte dömts för brottet i den ansökande staten, det utmätta straffet skall avse frihetsberövande under en tid av lägst fyra månader för att utlämning skall kunna begäras.

Enligt stadgandet i art. 5 överlämnas åt de fördragsslutande staterna att själva pröva, huruvida de önskar utlämna egna medborgare. Under förhandlingarna har klargjorts, att Sverige icke utlämnar svenskar, jfr 2 § utlämningslagen. Från svensk sida har framförts det förslaget, att Sverige med hänsyn till den nära samhörigheten mellan de nordiska länderna skulle vara befogat att vägra utlämning jämväl av dansk, finsk, isländsk eller norsk medborgare. Den tanken har även framförts, att prövningsrätt dessutom borde förbehållas beträffande utomnordiska medborgare, domicilierade i Sverige eller i övriga nordiska länder (jfr prop. 1957: 156 s. 40 och 1958: 139 s. 11). Då Storbritannien är berett att utlämna även egna med-

borgare, har den föreslagna begränsningen ej mött någon förståelse. I sammanhanget har från brittiskt håll framhållits bl. a., att enligt gällande utlämningstraktater mellan Storbritannien samt Danmark och Norge svenska medborgare icke undantages från utlämning från våra nordiska grannländer.

Art. 6 innehåller i första stycket bestämmelsen, att utlämning icke skall medges, om den eftersökte på den anmodade statens område redan blivit eller är föremål för rättsliga åtgärder för det brott för vilket utlämning begäres. Under förhandlingarna har klargjorts, att bestämmelsen även avses läcka det i Sverige tänkbara fallet att åtalseftergift beslutats, jfr 10 § första stycket utlämningslagen.

Bestämmelsen i *art. 6* andra stycket behandlar det fall, att den eftersökte är föremål för rättsliga åtgärder eller avtjänar straff på den anmodade statens område för annat brott än det för vilket utlämning begäres. Stadgandet, som innebär att med utlämningen skall anstå till dess att det rättsliga förfarandet avslutats eller straffet avtjänats, svarar mot 11 § första stycket utlämningslagen.

Förbudet i *art. 7* att utlämna vid åtals- eller straffpreskription motsvarar stadgandet i 10 § andra stycket utlämningslagen.

I *art. 8* första stycket har intagits ett förbud mot utlämning för brott av politisk natur, vilket står i överensstämmelse med 6 § utlämningslagen.

Andra stycket i *art. 8* upptager en allmän bestämmelse av innehåll, att den anmodade staten får vägra utlämning på varje grund som är angiven i dess lagstiftning. Med stöd av denna bestämmelse kan man från svensk sida underlåta att efterkomma en utlämningsframställning under hänvisning till någon av de i utlämningslagen särskilt angivna grunder, vilka ej uttryckligen nämnts i fördragets text. Utlämning kan sålunda vägras jämlikt 5 § utlämningslagen i fråga om militära brott. Fördragsbestämmelsen täcker vidare det i 7 § utlämningslagen stadgade förbudet mot utlämning, då risk föreligger för förföljelse av den som begäres utlämnad på grund av hans härstamning, tillhörighet till viss samhällsgrupp, religiösa eller politiska uppfattning eller eljest på grund av politiska förhållanden. Bestämmelsen kan likaledes åberopas, därest utlämningen skulle befinnas uppenbart oförenlig med humanitetens krav i enlighet med stadgandet i 8 § utlämningslagen. Detsamma gäller, då utländsk dom, såsom närmare beröres i anslutning till *art. 12*, ej skulle kunna godtagas i enlighet med vad i 9 § tredje stycket utlämningslagen sägs. Det har vidare varit förutsatt, att Sverige med stöd av fördragsbestämmelsen skall vara berättigat att avslå utlämningsframställning, om den som begäres utlämnad avses skola lagföras vid extraordinär domstol — i överensstämmelse med den princip som gäller enligt 12 § första stycket 3. utlämningslagen. Den omständigheten, att förbudet mot utlämning i sådana fall kommit till uttryck i form av en föreskrift i berörda lagstadgande rörande villkor i samband med beviljande av utlämning, har ej ansetts hindra denna fördragsmässiga tillämpning.

Stadgandet i *art. 9* uttrycker principen, att den som utlämnats för brott

ej får göras till föremål för ingripande för annan brottslighet eller omständighet, som är att hänföra till tiden före utlämningen, och ej heller vidareutlämnas till tredje stat annat än under vissa angivna förhållanden. Den närmare utformningen av artikeln beredde vissa svårigheter under förhandlingarna. Från brittiskt håll önskade man en låt vara begränsad möjlighet att lagföra enligt annan brottsrubricering än den som angivits i utlämningsärendet. Härvid åberopades speciella brittiska problem inom straffrätten samt det förhållandet, att principerna vad gäller brottsrubriceringen i de båda fördragsländerna ej är helt överensstämmande, jfr vad förut anförts i anslutning till art. 3. Med den utformning som artikeln fått kan den sägas innebära krav på att lagföringen sker, under de i övrigt angivna villkoren, enligt en brottsrubricering som täcks av de omständigheter med avseende å brottet, vilka redovisats i utlämningsärendet.

Art. 9 torde stå i överensstämmelse med 12 § första stycket 1. utlämningslagen. I detta sammanhang torde böra beaktas, att nämnda lagstadgande innefattar möjlighet att medge lagföring för annat brott, som begåtts före utlämningen. Anmärkas bör därtill att fördraget ej säger något om sådant medgivande i efterhand. Anledningen härtill är, att den brittiska lagstiftningen ej förutser att efterhandsmedgivande skall kunna lämnas.

Fördraget upptager ej någon uttrycklig motsvarighet till 12 § första stycket 2. utlämningslagen, men den däri fastslagna grundsatsen torde ändock, enligt den uppfattning som vann anslutning vid de mycket grundliga diskussionerna i frågan under förhandlingarna, ha kommit till tillräckligt tydligt uttryck i art. 9. I detta sammanhang må även hänvisas till art. 14 i den europeiska utlämningskonventionen (prop. 1958:139 s. 31) och art. IX i utlämningskonventionen med Amerikas Förenta Stater (prop. 1962:40 s. 15) — bestämmelserna i dessa konventionsartiklar har ansetts kunna godtagas på svensk sida.

Framställning om utlämning skall enligt art. 10 första stycket i fördraget göras på diplomatisk väg — undantag gäller för det i art. 19 stadgade fallet.

I art. 10 andra—fjärde styckena redogöres för de handlingar, som skall bifogas en utlämningsframställning, jfr 14 § utlämningslagen. Här torde blott böra anmärkas att i fall, då ärendet avser någon som ännu ej dömts, framställningen skall vara åtföljd av, förutom häktningsbeslut, jämväl sådana bevis, som enligt den anmodade statens lagstiftning skulle rättfärdiga den eftersöktes ställande inför rätta i den staten. Beträffande den som redan är dömd kräves enligt förevarande artikel bevis om domens innehåll men ej någon särskild utredning i skuldfrågan. Bestämmelserna torde få ses mot bakgrunden av vad som sägs i anslutning till art. 12.

Handlingarna i ett utlämningsärende skall, enligt stadgandet i art. 10 femte stycket, vara översatta till den anmodade statens språk.

Art. 11 innehåller bestämmelser om provisoriskt anhållande i avvaktan på begäran om utlämning, jfr 23 § utlämningslagen. Framställning enligt artikeln förutses kunna göras i annan ordning än på diplomatisk väg och skall innehålla uppgift om avsikten att begära utlämning av den eftersökta

samt förklaring, att häktningsbeslut eller fällande dom föreligger gentemot honom. Härutöver skall i förekommande fall lämnas sådana ytterligare upplysningar, som skulle ha erfordrats för att rättfärdiga häktningsbeslut, där est brottet begåtts i den anmodade staten. Den ansökande staten kan icke påfordra längre provisorisk anhållningstid än trettio dagar.

De fördragslutande staterna är på grund av bestämmelserna i art. 1, såsom förut nämnts, underkastade en allmän förpliktelse att bevilja utlämning för brott enligt de villkor, som angives i fördraget. Art. 12 första stycket innehåller ett speciellt stadgande, som begränsar den allmänna förpliktelsen. Enligt detta stadgande gäller skyldigheten endast i fall, då visst mått av bevisning i skuldfrågan föreligger i utlämningsärendet. Detta torde å andra sidan innebära att, så snart dessa minimikrav i fråga om bevisningen är uppfyllda, förpliktelsen skall i princip inträda. På brittisk sida har man ansett det nödvändigt, att stadgandet, med dess på brittisk rättsuppfattning utformade bestämmelser, medtages i fördraget. I enlighet med svenska önskemål har fördraget dock kompletterats med regler som, enligt vad närmare utvecklas i det följande, på förevarande område modifierar utlämningsförpliktelsen i den utsträckning som svensk lag påkallar.

Det må erinras om att för utlämning av någon, som ej redan är dömd i den ansökande staten, gäller enligt 9 § utlämningslagen det kravet, att personen i fråga är häktad och att sannolika skäl föreligger att han begått gärningen. Är vederbörande dömd, kräves att domen stödjdes av utredningen och ej eljest föranleder allvarlig erinran. Enbart häktningsbeslut eller dom förutsättes således ej skola vara tillfyllest som bevisning i skuldfrågan vid utlämning från Sverige. Möjlighet lämnas dock att i fördrag med främmande stat bestämma, att häktningsbeslut eller fällande dom skall godtagas som tillräcklig utredning i skuldfrågan, om det ej i särskilt fall framgår att beslutet eller domslutet är uppenbart oriktigt, 9 § tredje stycket.

I fråga om utlämning av personer, som ej redan blivit dömda i den ansökande staten, kan den brittiska lagstiftningen sägas i princip sträcka kraven på bevisning i skuldfrågan längre än vad vår lag gör. Utöver förekomsten av häktningsbeslut fordras från brittisk sida, att förebringad utredning i utlämningsärendet är tillräcklig att »rättfärdiga den eftersöktes ställande inför rätta» inför brittisk domstol, därest brottet skulle ha begåtts på brittiskt område. Den brittiska ståndpunkten i detta hänseende ligger till grund för utformningen av art. 12 första stycket i fördraget.

Som regel torde fördragets nyss berörda beviskrav medföra, att den utredning, som enligt art. 10 tredje stycket skall fogas vid utlämningsframställningen, kommer att omfatta beedigade förklaringar eller vittnesutsagor. För att en svensk begäran om utlämning skall uppfylla fördragets villkor, kan det bli nödvändigt att upptaga muntlig bevisning i skuldfrågan redan vid den häktningsförhandling inför svensk domstol, som föregår framställningen. Här föreligger tydligen »särskilda skäl» för förebringande av utredning vid sådan förhandling, om vilket stadgas i 24 kap. 14 § andra stycket rättegångsbalken.

Förklaringen till behovet på brittisk sida av beedigade förklaringar eller vittnesutsagor i utlämningsärenden får sökas i det förhållandet, att beslut om utlämning av den som ej redan är dömd enligt brittisk rätt föregås av domstolsförfarande, syftande till att utröna, huruvida förebringad bevisning är tillräcklig för att rättfärdiga den eftersöktes ställande inför rätta. I denna rättegång göres genom den brittiska utlämningslagen avsteg från den i brittisk rätt eljest gällande bevisomedelbarhetsprincipen i så måtto, att skriftliga, beedigade förklaringar eller vittnesutsagor godtages, om de bestyrkts på visst sätt, jfr art. 13.

Om man i Storbritannien sålunda uppställer tämligen långtgående krav på utredning i skuldfrågan vid utlämning av den som ännu ej dömts för brott, anses å andra sidan dom, vari den tilltalades skuld till brottet fastslås, enligt brittisk uppfattning böra godkännas såsom full bevisning i skuldfrågan och således ej bli föremål för granskning och omprövning i det land, till vilket utlämningsframställning riktas. Den svenska ståndpunkten i denna fråga har varit, att brittisk dom — i överensstämmelse med vad i 9 § tredje stycket utlämningslagen sägs — väl kunde erkännas såsom grundval för utlämningsbegäran men att reservation måste göras för det fall att domen är uppenbart oriktig. I fråga om utformningen av fördragets bestämmelser uppnåddes vid förhandlingarna en kompromisslösning. Innehållet i art. 12 första stycket bestämdes därvid i väsentlig överensstämmelse med brittiska intentioner. Enighet förelåg dock om att bestämmelsen i art. 8 andra stycket, enligt vilken stat må vägra utlämning på varje grund som är angiven i dess lagstiftning, lämnar det fördragsmässiga stödet för iakttagandet av utlämningslagens föreskrifter rörande utredningen i domsfallen. Ehuru det ej direkt utsagts i fördraget, att brittisk dom skall godtagas på sätt sägs i 9 § tredje stycket utlämningslagen, torde den uppnådda kompromisslösningen vid utformningen av art. 12 första stycket och art. 8 andra stycket få anses i sak innefatta ett sådant åtagande.

Bestämmelsen i art. 12 andra stycket förutser möjlighet för den anmodade staten att begära kompletterande bevisning och upplysningar.

Reglerna i art. 13 om godtagande av vissa handlingar som bevis och om formerna för bestyrkande av dessa handlingar synes stela och oformliga vid jämförelse med svensk rättegångsordning med dess fria bevisprövning. Från brittisk synpunkt har de emellertid ansetts absolut nödvändiga. Även i detta avseende är den brittiska ståndpunkten dikterad av tvingande regler i brittisk lag. Iakttagandet av artikelns föreskrifter torde främst få betydelse vid utlämning från Storbritannien till Sverige. Föreskrifterna bör ses mot bakgrunden av bestämmelserna i art. 10 och 12. Handlingar, som har karaktär av bevis i fördragets mening, är sådana som kan hänföras under art. 10 tredje och fjärde styckena. Det är alltså enbart dessa handlingar, som här avses.

Art. 14 upptager bestämmelser om hur den konfliktsituation skall lösas, som uppkommer vid sammanträffande framställningar från flera stater om utlämning av en och samma person. De torde vara förenliga med föreskrifterna i 13 § utlämningslagen.

Föreskrifterna i *art. 15* är uteslutande betingade av brittisk lagstiftning och saknar större intresse för svenskt vidkommande.

Förfarandet vid verkställande av utlämning regleras i *art. 16*. Den som skall utlämnas skall överlämnas vid den gränsort eller i den hamn, som anges av den ansökande staten. Överlämnandet skall ske inom tidrymd, som den anmodade staten äger bestämma, jfr 20 § andra stycket utlämningslagen.

Föremål eller penningar, som kan tjäna till bevis om eller vilka åtkommits genom brottet skall enligt *art. 17*, om så påfordras, överlämnas till den ansökande staten i samband med utlämning i den utsträckning den anmodade statens interna lagstiftning medger, jfr 21 § utlämningslagen. Artikeln upptager vidare vissa bestämmelser för fall, att egendomen är underkastad beslag eller blivit föremål för förverkande, samt för tillgodoseende av annans rätt till egendomen.

Från den i *art. 18* knäsatta huvudregeln, att den anmodade staten skall stå för alla kostnader i utlämningsärendet, som uppkommit på dess område, göres undantag för sådana kostnader som föranletts av att den ansökande parten blivit företrädd inför domstol. Detta undantag saknar betydelse i fråga om ett utlämningsförfarande, som genomföres i Sverige. Däremot lär det som regel komma att visa sig nödvändigt att Sverige företrädes inför brittisk domstol, när domstolsprövning äger rum i anledning av svensk framställning om utlämning av någon som misstänkes för brott. I detta sammanhang hänvisas till vad förut sagts i anslutning till *art. 12* om domstolsförfarandet enligt brittisk rätt.

Enligt *art. 19* kan svensk framställning om utlämning av den som påträffats utanför det brittiska moderlandet riktas direkt till vederbörande guvernör eller annan behörig myndighet.

Slutligen må nämnas att *art. 20* uttryckligen fastslår, att fördraget är tillämpligt även på brott som begåtts och beträffande domar som meddelats före fördragets ikraftträdande, vilket sker tre månader efter ratifikationsinstrumentens utväxling.

Under återopande av det anförda får jag föreslå, att det här bilagda utlämningsfördraget mellan Sverige samt Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland måtte jämlikt § 12 regeringsformen framläggas för riksdagen för godkännande, och hemställer alltså

att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen att godkänna fördraget.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
T. Johansson

Bilaga

**Utlämningsfördrag mellan Konungariket
Sverige samt Förenade Konungariket
Storbritannien och Nordirland**

Hans Majestät Konungen av Sverige samt Hennes Majestät Drottningen av Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland och av Sina Övriga Riken och Områden, Samväldets Överhuvud,

vilka önska träffa anstalter för ömsesidig utlämning för brott,

ha beslutat att för detta ändamål avsluta ett fördrag och ha i sådant syfte utsett till Sina Befullmäktigade:

Hans Majestät Konungen av Sverige:

Sitt utomordentliga och befullmäktigade sändebud i London Bo Gunnar Richardsson Hägglöf, G.C.V.O.,

Hennes Brittiska Majestät:

för Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland: Sin utrikesminister The Right Honourable the Earl of Home, K. T.,

vilka, efter att ha utväxlat sina fullmakter som befunnits i god och behörig form, ha överenskommit såsom följer:

Artikel 1

De höga fördragsslutande parterna överenskomma att, under de förhållanden och i enlighet med de villkor som angivas i detta fördrag, till varandra utlämna personer, som påträffats på den anmodade partens område och vilka äro misstänkta eller dömda för något i artikel 3 angivet brott, som begåtts på den ansökande partens område eller på öppna havet ombord å fartyg, registrerat inom denna parts område.

**Extradition Treaty between the United
Kingdom of Great Britain and Northern
Ireland and the Kingdom of Sweden**

Her Majesty The Queen of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland and of Her other Realms and Territories, Head of the Commonwealth, and His Majesty The King of Sweden;

Desiring to make provision for the reciprocal extradition of offenders;

Have resolved to conclude a Treaty for that purpose, and to that end have appointed as their Plenipotentiaries:

Her Britannic Majesty:

For the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland: The Right Honourable the Earl of Home, K.T., Her Majesty's Principal Secretary of State for Foreign Affairs;

His Majesty The King of Sweden:

His Excellency Monsieur Bo Gunnar Richardsson Hägglöf, G.C.V.O., His Majesty's Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary in London;

Who, having communicated to each other their respective Full Powers, found in good and due form, have agreed as follows:—

Article 1

The High Contracting Parties agree to extradite to each other, in the circumstances and subject to the conditions specified in the present Treaty, those persons who, being accused or convicted of any of the offences enumerated in Article 3 and committed within the territory of the requesting Party, or on the high seas on board a vessel registered in the territory of that Party, shall be found within the territory of the requested Party.

Artikel 2

Vid tillämpningen av detta fördrag skall Hennes Brittiska Majestäts område anses utgöra:

- (a) Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland (här nedan kallat Förenade Konungariket), Kanalöarna samt Isle of Man;
- (b) följande områden (jämte områden lydande under dessa), för vilkas internationella förbindelser Hennes Brittiska Majestäts regering i Förenade Konungariket är ansvarig, nämligen Federationen Rhodesia och Nyasaland (omfattande Sydrhodesia, Nordrhodesia och Nyasaland), Aden, Antigua, Bahamaöarna, Barbados, Basutoland, Bechuanaland, Bermudasöarna, Brittiska Antarktisterritoriet, Brittiska Guyana, Brittiska Honduras, protektoratet Brittiska Salomonöarna, Brunei, Caymanöarna, Dominica, Falklandsöarna, Fidjiöarna, Gambia (kolonien och protektoratet), Gibraltar, Gilbert- och Elliceöarna, Grenada, Hongkong, Kenya (kolonien och protektoratet), Malta, Mauritius, Montserrat, Nordborneo, Pitcairn, S:t Christopher, Nevis och Anguilla, S:t Helena, S:ta Lucia, S:t Vincent, Sarawak, Seychellerna, staten Singapore, de suveräna basområdena Akrotiri och Dhekelia på ön Cypern, Swaziland, Turks- och Caicosöarna, Jungfruöarna samt protektoratet Zanzibar;
- (c) varje annat område, för vars internationella förbindelser Hennes Brittiska Majestäts regering i Förenade Konungariket är ansvarig och till vilket tillämpningen av detta fördrag må komma att utsträckas genom överenskommelse mellan de höga fördragsslutande parternas regeringar, ingången genom notväxling.

Article 2

For the purposes of the present Treaty the territory of Her Britannic Majesty shall be deemed to be:

(a) the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland (hereinafter referred to as »the United Kingdom»), The Channel Islands and the Isle of Man;

(b) the following territories (and their dependencies) for the international relations of which Her Britannic Majesty's Government in the United Kingdom are responsible, that is to say:

the Federation of Rhodesia and Nyasaland (consisting of Southern Rhodesia, Northern Rhodesia and Nyasaland), Aden, Antigua, Bahamas, Barbados, Basutoland, Bechuanaland, Bermuda, British Antarctic Territory, British Guiana, British Honduras, British Solomon Islands Protectorate, Brunei, Cayman Islands, Dominica, Falkland Islands, Fiji, Gambia (Colony and Protectorate), Gibraltar, Gilbert and Ellice Islands, Grenada, Hong Kong, Kenya (Colony and Protectorate), Malta, Mauritius, Montserrat, North Borneo, Pitcairn, St. Christopher, Nevis and Anguilla, St. Helena, St. Lucia, St. Vincent, Sarawak, Seychelles, the State of Singapore, the Sovereign Base Areas of Akrotiri and Dhekelia in the Island of Cyprus, Swaziland, Turks and Caicos Islands, Virgin Islands and Zanzibar Protectorate;

(c) any other territory for the international relations of which Her Britannic Majesty's Government in the United Kingdom are responsible and to which the application of the present Treaty may be extended by common agreement between the Governments of the High Contracting Parties embodied in an Exchange of Notes.

Artikel 3

Article 3

(1) Utlämning skall ömsesidigt medgivas i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag för följande brott, förutsatt att den påtalade gärningen utgör brott, för vilket utlämning kan ske enligt båda de höga fördragsslutande parternas lagar:

1. Mord, mordförsök, stämpling till mord.
2. Dråp.
3. Givande eller användande av invärtes eller utvärtes medel i avsikt att fördriva foster hos kvinna.
4. Våldtäkt.
5. Otukt eller försök till otukt med kvinna, som ej uppnått femton års ålder.
6. Sedlighetsbrott.
7. Bortförande av person, olovligt frihetsberövande.
8. Bortförande, övergivande, utsättande eller olagligt kvarhållande av barn.
9. Koppleri.
10. Tvegifte.
11. Uppsåtlig grov misshandel.
12. Misshandel föranledande kroppsskada.
13. Hot i avsikt att tilltvinga sig penningar eller värdeföremål.
14. Mened, anstiftan av mened.
15. Bestickning och tagande av muta.
16. Mordbrand.
17. Inbrott eller våldsamt inträngande i någons hemvist i avsikt att begå brott; rån, stöld, trolöshetsbrott gentemot arbetsgivare.
18. Bedrägeri av förvaltare, sysselman, bankir, agent, kommissionär, förmyndare eller god man eller av direktör, styrelseledamot eller tjänsteman i bolag ävensom trolöshetsbrott.
19. Åtkomst av penningar, värdepapper eller föremål genom falska uppgifter; mottagande av penningar, värdepapper el-

(1) Extradition shall be reciprocally granted, subject to the provisions of this Treaty, for the following offences, provided that the offence charged constitutes an extradition offence according to the laws of both High Contracting Parties:

1. Murder or attempt or conspiracy to murder.
2. Manslaughter.
3. Administering drugs or using instruments with intent to procure the miscarriage of women.
4. Rape.
5. Unlawful sexual intercourse, or any attempt to have unlawful sexual intercourse, with a girl under fifteen years of age.
6. Indecent assault.
7. Kidnapping, abduction, or false imprisonment.
8. Stealing, abandoning, exposing or unlawfully detaining a child.
9. Procuration.
10. Bigamy.
11. Maliciously wounding or inflicting grievous bodily harm.
12. Assault occasioning actual bodily harm.
13. Threats with intent to extort money or other things of value.
14. Perjury or subornation of perjury.
15. Bribery.
16. Arson.
17. Burglary or housebreaking, robbery or robbery with violence, larceny or embezzlement.
18. Fraud by a bailee, banker, agent, factor or trustee, or by a director, member or public officer of any company, or fraudulent conversion.
19. Obtaining money, valuable security or goods by false pretences; receiving any money, valuable security or goods,

- ler föremål med vetskap om att det mottagna stulits eller an- norledes olagligen åtkommits.
20. (a) Eftergörande eller föränd- rande av penningar, utgivande av eftergjorda eller förändrade penningar;
 (b) Tillverkning eller innehav av hjälpmedel, verktyg, form eller maskin, som kan använ- das och är avsedd att använ- das för eftergörande av pen- ningar, med insikt härom och utan laglig befogenhet;
 (c) Försök att begå sådant brott som nämnes vid (a) och (b) ovan.
21. Förfalskning eller utgivande av det som är förfalskat.
22. Varje olaglig handling, företa- gen i uppsåt att sätta säkerhe- ten i fara för person som reser på järnväg.
23. Galdenärsbrott.
24. Brott eller försök till brott i samband med handel med far- liga droger.
25. Avsiktlig skadegörelse på egen- dom.
26. Sjöroveri enligt folkrätten.
27. Uppsåtligt sänkande eller för- störande av fartyg till sjöss, försök eller stämpling härtill.
28. Misshandel ombord å fartyg på öppna havet med uppsåt att döda eller tillfoga svår kropps- skada.
29. Myteri eller stämpling till my- teri mot befälhavarens myndig- het ombord å fartyg på öppna havet.
30. Slavhandel.
 (2) Utlämning skall även medgivas för medverkan till något av ovan- nämnda brott, förutsatt att denna medverkan är straffbar enligt båda de höga fördragslutande parternas lagar.
 (3) Utlämning må även medgivas efter den anmodade partens gottfin- nande för varje annat brott, för vil-
 knowing it to have been stolen or unlawfully obtained.
20. (a) Counterfeiting or altering money, or uttering counter- feited or altered money;
 (b) Knowingly and without lawful authority making or having in possession any in- strument, tool or engine a- dapted and intended for the counterfeiting of money;
 (c) Attempting to commit any offence mentioned in (a) or (b) above.
21. Forgery, or uttering what is forged.
22. Any unlawful act done with intent to endanger the safety of any persons travelling upon a railway.
23. Offences against bankruptcy law.
24. Offences, or attempted offences, in connexion with the traffic in dangerous drugs.
25. Malicious damage to property.
26. Piracy by the law of nations.
27. Sinking or destroying a vessel at sea, or attempting or con- spiring to do so.
28. Assaults on board a ship on the high seas with intent to destroy life or to do grievous bodily harm.
29. Revolt or conspiracy to revolt by two or more persons on board a ship on the high seas against the authority of the master.
30. Dealing in slaves.
 (2) Extradition is also to be grant- ed for participation in any of the aforesaid offences, provided that the participation is punishable by the laws of both High Contracting Parties.
 (3) Extradition may also be grant- ed at the discretion of the requested Party in respect of any other offences

ket utlämning kan medgivas enligt båda parternas lagar.

(4) Utlämning må vägras, om den eftersökte enligt den ansökande partens lagstiftning är underkastad dödsstraff för det brott varå utlämningsframställningen grundas, medan den anmodade partens lagstiftning icke föreskriver dödsstraff i liknande fall.

Artikel 4

Utlämning av den som dömts för något av de i artikel 3 uppräknade brotten må begäras endast om det utmätta straffet utgöres av frihetsberövande under en tid av lägst fyra månader.

Artikel 5

Vardera höga fördragsslutande parten förbehåller sig rätt att vägra eller medgiva utlämning av egen medborgare till den andra parten.

Artikel 6

(1) Utlämning skall icke medgivas, om den eftersökte på den anmodade höga fördragsslutande partens område redan blivit föremål för rättsliga åtgärder eller vid tiden för framställningen är föremål för sådana åtgärder för det brott för vilket utlämning begäres.

(2) Om förundersökning för annat brott inletts mot den eftersökte på den anmodade partens område eller om han där avtjänar straff för sådant brott, skall med hans utlämnande anstå till dess att det rättsliga förfarandet slutförts och han till fullo avtjänat honom ådömt straff.

Artikel 7

Utlämning skall icke medgivas, om enligt antingen den ansökande eller den anmodade höga fördragsslutande partens lagstiftning talan å det brott för vilket utlämning begäres blivit preskriberad eller straffet för brottet eljest förfallit.

for which it can be granted according to the laws of both Parties.

(4) Extradition may be refused if, under the law of the requesting Party, the person claimed is liable to the death penalty for the offence on which the request for his extradition is based, but the law of the requested Party does not provide for the death penalty in a similar case.

Article 4

The extradition of a person convicted of any of the offences enumerated in Article 3 may be requested only if the punishment awarded consists of deprivation of liberty for a period of at least four months.

Article 5

Each High Contracting Party reserves the right to refuse or grant the surrender of its own subjects to the other Party.

Article 6

(1) Extradition shall not be granted if the person claimed has already been or is at the time of the request being proceeded against, in the territory of the requested High Contracting Party, for the offence for which his extradition is requested.

(2) If the person claimed is under examination or under punishment in the territory of the requested Party for any other offence, his extradition shall be deferred until the conclusion of the trial and the full execution of any punishment awarded to him.

Article 7

Extradition shall not be granted if the person claimed has, according to the law of either the requesting or the requested High Contracting Party, become immune by lapse of time from prosecution or punishment for the offence for which extradition is requested.

Artikel 8

(1) Den som eftersökes skall icke utlämnas, om det brott, för vilket hans utlämnande begäres, av den anmodade höga fördragsslutande parten anses vara av politisk natur eller om han övertygar den anmodade parten om att utlämningsframställningen i själva verket gjorts i avsikt att lagföra eller straffa honom för brott av politisk natur.

(2) Den anmodade parten må vägra utlämning på varje annan grund, som är angiven i denna parts lagstiftning.

Artikel 9

Den som utlämnats må icke, innan han återvänt till den anmodade partens område eller fyrtiofem dagar förflutit efter det att han haft möjlighet att återvända dit, i något fall berövas friheten eller göras till föremål för rättsliga åtgärder på den ansökande höga fördragsslutande partens område för annat, före hans överlämnande begånget brott än sådant, som konstitueras av den gärning på grund varav hans utlämnande medgivits och tillika är av beskaffenhet att kunna föranleda utlämning, eller för annan omständighet, som är att hänföra till tiden före hans utlämnande, och ej heller av den ansökande parten utlämnas till tredje stat.

Artikel 10

(1) Där ej annat följer av bestämmelserna i artikel 19, skall framställning om utlämning göras på diplomatisk väg.

(2) Framställningen skall vara åtföljd av:

- (a) en så noggrann beskrivning som möjligt beträffande den som begäres utlämnad ävensom varje annan upplysning ägnad att tjäna till ledning vid fastställandet av hans identitet och medborgarskap;
- (b) uppgift om och närmare beskrivning av det brott för vilket utlämning begäres;

Article 8

(1) A person claimed shall not be extradited if the offence for which his extradition is requested is regarded by the requested High Contracting Party as one of a political character, or if he satisfies the requested Party that the request for his extradition has in fact been made with a view to try or punish him for an offence of a political character.

(2) A requested Party may refuse extradition on any other ground which is specified by the law of that Party.

Article 9

A person extradited shall in no case be kept in custody or proceeded against in the territory of the requesting High Contracting Party for any offence committed prior to his surrender other than an extraditable offence established by the facts in respect of which his extradition has been granted, or on account of any other matters arising prior to his surrender, nor shall he be extradited by that Party to a third state, until he has been restored, or until the expiration of 45 days after he has had an opportunity of returning, to the territory of the requested Party.

Article 10

(1) Subject to the provisions of Article 19, the request for extradition shall be made through the diplomatic channel.

(2) The request shall be accompanied by:

- (a) as accurate a description as possible of the person claimed together with any other information which would help to establish his identity and nationality;
- (b) a statement and particulars of the offence for which his extradition is requested;

- (c) texten till det lagrum som är tillämpligt, därest sådant finnes, samt uppgift om det straff som kan följa på brottet;
- (d) uppgift om de lagbestämmelser på grund av vilka utlämning för brottet kan ske enligt den ansökande höga fördragslutande partens lagstiftning.
- (3) Om framställningen avser person som misstänkes för brott, måste den härutöver vara åtföljd av häktningsbeslut, meddelat av domare eller annan behörig myndighet på den ansökande partens område, liksom av sådana bevis som enligt den anmodade partens lagstiftning skulle rättfärdiga hans ställande inför rätta, därest brottet hade begåtts på den anmodade partens område.
- (4) Om framställningen avser person som redan dömts, måste den åtföljas av bevis om domens innehåll liksom av uppgift om hur lång tid av straffet, som ännu icke avtjänats.
- (5) De handlingar, varå framställningen om utlämning grundas, skola vara åtföljda av översättning till den anmodade partens språk.
- (c) the text of the enactment, if any, creating the offence, and a statement of the punishment which can be imposed therefor;
- (d) a statement of the legal provisions which establish the extraditable character of the offence according to the law of the requesting High Contracting Party.
- (3) If the request relates to a person accused, it must also be accompanied by a warrant of arrest issued by a judge, magistrate or other competent authority in the territory of the requesting Party and by such evidence as, according to the law of the requested Party, would justify his committal for trial if the offence had been committed in the territory of the requested Party.
- (4) If the request relates to a person already convicted, it must be accompanied by evidence of the conviction and sentence and by a statement showing how much of the sentence has not yet been carried out.
- (5) The documents in support of the request for extradition shall be accompanied by a translation thereof into the language of the requested Party.

Artikel 11

(1) I brådskande fall må vardera höga fördragslutande parten begära provisoriskt anhållande av den eftersökte i avvaktan på att framställning om utlämning överlämnas. Sådan begäran skall innehålla uppgift om avsikten att begära utlämning av den eftersökte samt förklaring, att häktningsbeslut eller fällande dom föreligger gentemot honom, liksom i förekommande fall sådana ytterligare upplysningar som skulle ha erfordrats för att rättfärdiga beslut om häktning, därest brottet begåtts eller den eftersökte dömts på den anmodade höga fördragslutande partens område.

(2) Den som anhållits på grund av

Article 11

(1) In case of urgency either High Contracting Party may apply for the provisional arrest of the person claimed, pending the presentation of the request for extradition. Such application shall contain an indication of intention to request the extradition of the person claimed and a statement of the existence of a warrant of arrest or a judgment of conviction against that person, and such further information, if any, as may be necessary to justify the issue of a warrant of arrest had the offence been committed, or the person claimed been convicted, in the territory of the requested High Contracting Party.

(2) A person arrested upon such

sådan begäran skall frigivas sedan trettio dagar förflutit från dagen för anhållandet, därest icke framställning om utlämning dessförinnan mottagits. Vad nu sagts utgör dock, om sådan framställning därefter mottages, icke hinder för vidtagande av åtgärder i syfte att utlämna den eftersökte.

Artikel 12

(1) Utlämning skall medgivas endast om bevisningen må anses tillfyllest enligt den anmodade höga fördragsslutande partens lagstiftning, antingen för att rättfärdiga den eftersöktes ställande inför rätta, därest det brott för vilket han misstänkes hade begåtts på den anmodade partens område, eller för att styrka att den eftersökte är identisk med den som av domstol hos den ansökande parten befunnits skyldig till brottet.

(2) Om den anmodade parten finner att förebragt bevisning eller lämnade upplysningar icke äro tillräckliga för att medgiva beslut över framställningen, skola ytterligare bevisning eller upplysningar överlämnas inom tid, som denna part utsätter.

Artikel 13

Beedigad förklaring eller vittnesutsaga, upptagen på den ansökande partens område, intyg eller domstolshandling, utvisande att dom meddelats, ävensom häktningsbeslut samt avskrifter av handlingar som nu sagts skola av den anmodade höga fördragsslutande partens myndigheter godtagas såsom bevis i utlämningsförfarande, därest handlingens eller avskriftens äkthet bekräftats

(a) genom egenhändig underskrift å häktningsbeslut eller bestyrkande å annan originalhandling av domare eller tjänsteman hos den ansökande parten eller genom bestyrkande på samma sätt å avskrift att denna överensstämmer med originalet, samt

an application shall be set at liberty upon the expiration of thirty days from the date of his arrest if a request for his extradition shall not have been received. However, this stipulation shall not prevent the institution of proceedings with a view to extraditing the person claimed if the request is subsequently received.

Article 12

(1) Extradition shall be granted only if the evidence be found sufficient, according to the law of the requested High Contracting Party, either to justify the committal for trial of the person claimed if the offence of which he is accused had been committed in the territory of the requested Party, or to prove that he is the identical person convicted by the courts of the requesting Party.

(2) If the requested Party considers that the evidence produced or information supplied is not sufficient in order to enable a decision to be taken as to the request, additional evidence or information shall be submitted within such time as that Party shall require.

Article 13

The authorities of the requested High Contracting Party shall admit as evidence, in any proceedings for extradition, a sworn deposition or affirmation taken in the territory of the requesting Party, any certificate of, or judicial document stating the fact of, a conviction, any warrant, and any copy of any of the foregoing documents, if it is authenticated —

(a) in the case of a warrant by being signed, or in the case of any other original document by being certified, by a judge, magistrate or officer of the requesting Party or, in the case of a copy, by being so certified to be a true copy of the original, and

(b) antingen av vittne under ed eller genom handlingen eller avskriften åsatt ämbetssigill, tillhörande behörig medlem av den ansökande partens regering;
 eller på annat sätt som är medgivet enligt den anmodade partens lagstiftning.

(b) either by the oath of some witness or by being sealed with the official seal of the appropriate Minister of the requesting Party;
 or in such other manner as may be permitted by the law of the requested Party.

Artikel 14

Om endera höga fördragsslutande parten och en eller flera andra stater samtidigt begära utlämning av samma person, vare sig för samma eller för olika brott, skall den anmodade parten, i den utsträckning dess lag medger, fatta sitt beslut under hänsynstagande till samtliga omständigheter, däri inbegripet bestämmelser i förevarande hänseende i gällande avtal mellan den anmodade parten och de ansökande staterna, brottens relativa svårhetsgrad och platsen för brotten, framställningarnas tidsföljd, den eftersöktes nationalitet samt möjligheten att han senare utlämnas till annan stat.

Article 14

If the extradition of a person is requested concurrently by one of the High Contracting Parties and by another State or States, either for the same offence or for different offences, the requested Party shall make its decision, in so far as its law allows, having regard to all the circumstances, including the provisions in this regard in any agreements subsisting between the requested Party and the requesting States, the relative seriousness and place of commission of the offences, the respective dates of the requests, the nationality of the person claimed and the possibility of subsequent extradition to another State.

Artikel 15

Den som eftersökes må icke utlämnas av Hennes Brittiska Majestäts regering i Förenade Konungariket, förrän femton dagar förflutit från den dag han lagligen befunnits skola utlämnas eller, därest besvär anförts eller ansökan gjorts om frigivning på grund av *habeas corpus*, förrän behörig domstol slutligen avgjort frågan.

Article 15

A person claimed shall not be extradited by Her Britannic Majesty's Government in the United Kingdom until the expiration of fifteen days from the date on which he has been held judicially to be liable to extradition or, if an appeal has been lodged or proceedings for a writ of *habeas corpus* brought, until after the final decision of the competent court has been given.

Artikel 16

(1) Om utlämning beviljats, skall den eftersökta av den anmodade höga fördragsslutande partens myndigheter föras till den gränsort eller ombordstigningshamn på denna parts område, som angives av den ansökande parten.

(2) Den ansökande parten skall föra den eftersökta från den anmodade partens område inom skäligen tid,

Article 16

(1) If extradition is granted, the person claimed shall be sent by the authorities of the requested High Contracting Party to the frontier or port of embarkation in the territory of that Party which the requesting Party shall indicate.

(2) The requesting Party shall remove the person claimed from the territory of the requested Party

som den senare parten må bestämma. Iakttages icke tid, som sålunda bestämts, må den anmodade parten vägra att utlämna honom för det ifrågavarande brottet.

Artikel 17

(1) När framställning om utlämning bifallits, skall, om så påfordras, den anmodade höga fördragsslutande parten, i den utsträckning dess lagstiftning medger, till den ansökande parten överlämna alla föremål och penningar

- (a) vilka kunna tjäna till bevis om brottet;
- (b) vilka åtkommits genom brottet och äro i den eftersöktes besittning.

(2) Om ifrågavarande föremål eller penningar äro underkastade beslag eller ha blivit föremål för förverkande på den anmodade partens område, må den senare i samband med pågående rättsliga åtgärder tillfälligt behålla dem eller överlämna dem på villkor att de återställas.

(3) Dessa bestämmelser skola icke lända till förfång för rättighet, som må tillkomma den anmodade parten eller annan person än den eftersökte. Om sådan rättighet föreligger, skola föremålen och penningarna på begäran kostnadsfritt återställas till den anmodade parten så snart som möjligt efter det att de rättsliga åtgärderna slutförts.

Artikel 18

Kostnader, som uppkommit på den anmodade höga fördragsslutande partens område till följd av utlämningsförfarande, skola bestridas av denna part. Den ansökande parten skall dock stå för kostnader, som föranletts av att parten lagligen företrätts inför domstol hos den anmodade parten.

Artikel 19

Av regeringen i Konungariket Sverige gjord framställning om utlämning för brott av den som påträff-

within such reasonable period as the latter may specify. If he is not so removed within such a period, the requested Party may refuse to extradite him for the same offence.

Article 17

(1) When a request for extradition is granted, the requested High Contracting Party shall, so far as its law allows, hand over to the requesting Party, if required, all articles and sums of money —

- (a) which may serve as proof of the offence;
- (b) which have been acquired as a result of the offence and which are in the possession of the person claimed.

(2) If the articles and sums of money in question are liable to seizure or confiscation in the territory of the requested Party, the latter may, in connexion with pending proceedings, temporarily retain them or hand them over on condition that they are returned.

(3) These provisions shall not prejudice the rights of the requested Party or of any persons, other than the person claimed. When these rights exist, the articles and sums of money shall on request be returned to the requested Party without charge as soon as possible after the end of the proceedings.

Article 18

Expenses incurred in the territory of the requested High Contracting Party by reason of extradition shall be borne by that Party. However, the requesting Party shall bear any expenses occasioned by being legally represented before the courts of the requested Party.

Article 19

A request on the part of the Government of the Kingdom of Sweden for the extradition of an

fats på något av de områden som angivits i artikel 2 (b) och (c) må riktas till guvernören eller annan behörig myndighet inom detta område, vilken det står fritt att hänskjuta ärendet till Hennes Brittiska Majestäts regering i Förenade Konungariket.

Artikel 20

Detta fördrag skall vinna tillämpning beträffande brott som begåtts eller beträffande domar som meddelats före eller efter fördragets ikraftträdande.

Artikel 21

(1) Detta fördrag skall ratificeras och ratifikationsinstrumenten skola utväxlas i Stockholm snarast möjligt. Det skall träda i kraft tre månader efter dagen för utväxlingen av ratifikationsinstrumenten.

(2) Vardera höga fördragsslutande parten må när som helst bringa detta fördrag att upphöra genom att sex månader dessförinnan på diplomatisk väg uppsäga detsamma hos den andra parten.

Till bekräftelse härav ha ovan nämnda befullmäktigade ombud undertecknat detta fördrag och därå anbringat sina sigill.

Som skedde i London den 26 april 1963 i två exemplar, på svenska och engelska språken, vilka äga lika vitsord.

offender who is found in any of the territories mentioned in subparagraphs (b) and (c) of Article 2 may be made to the Governor or other competent authority of that territory, who may, if he thinks fit, refer the matter to Her Britannic Majesty's Government in the United Kingdom.

Article 20

The present Treaty shall apply to offences committed, or convictions which have taken place, before or after the coming into force of this Treaty.

Article 21

(1) The present Treaty shall be ratified, and the instruments of ratification shall be exchanged at Stockholm as soon as possible. It shall come into force three months after the date of the exchange of instruments of ratification.

(2) Either of the High Contracting Parties may terminate the present Treaty at any time by giving six months' notice to the other through the diplomatic channel.

In witness whereof the above-named Plenipotentiaries have signed the present Treaty and affixed thereto their seals.

Done in duplicate at London, this 26th day of April 1963, in the English and Swedish languages, both texts being equally authoritative.

För Hans Majestät Konungen
av Sverige:

For His Majesty The King
of Sweden:

Gunnar Hägglöf

L. S.

För Hennes Brittiska Majestät:

For Her Britannic Majesty:

Home

L. S.